

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby ve věci

žalobkyně: **Univerzita Karlova**, IČO 00216208
sídlem Ovocný trh 560/5, 110 00 Praha 1
zastoupena JUDr. Petrem Svobodou, Ph. D., advokátem
sídlem Aranžerská 166, 190 14 Praha 9

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2021 č. j. UOOU-00244/21-11,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 4. 11. 2021 se Univerzita Karlova (dále též „*povinný subjekt*“ či „*žalobkyně*“) domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále též „*nadřízený orgán*“ či „*žalovaný*“), jímž nadřízený orgán jako správní orgán druhého stupně zrušil rozhodnutí žalobkyně (její Právnické fakulty shodného identifikačního čísla) ze dne 13. 8. 2021 č. j. UKPF/457590/2020-8 jako správnímu orgánu prvního stupně, a věc jí vrátil k novému projednání podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též „*zákon o informacích*“), se závazným právním názorem. Tímto rozhodnutím povinný subjekt rozhodl o žádosti advokátní kanceláře Nocarová Partners Advokáti s.r.o. (dále též „*žadatel*“) o informace ze dne 13. 8. 2021 tak, že žádost odmítl.
2. Z podané žaloby vyplývá, že žalobkyně v postavení povinného subjektu nesouhlasí rozhodnutím svého nadřízeného orgánu v rámci hierarchie podřízenosti a nadřízenosti orgánů státní správy (podle zákona o informacích), který ji napadeným rozhodnutím zavázal. V daném případě je zjevné, že nejde o žalobu žadatele o informace, ani o žalobu třetí osoby, vůči níž žadatel informace po žalobkyni jako po povinné osobě požadoval. Jinými slovy správní orgán prvního stupně (povinný subjekt) žaluje svůj (vlastní) správní orgán druhého stupně (nadřízený orgán).
3. Soud se proto zabýval otázkou, zda lze takto podanou žalobu věcně projednat, neboť o ní může rozhodnout pouze při splnění zákonem stanovených podmínek. Dospěl přitom k závěru, že o žalobě věcně jednat nemůže a žalobu je třeba odmítnout z následujících důvodů.
4. Z konstantní judikatury vyplývá nutnost rozlišovat postavení povinného subjektu jako správního orgánu (nositele kompetence podle zákona o informacích) a postavení povinného subjektu odlišného od státu - právnické či fyzické osoby - mající veřejné subjektivní právo (a povinnost) poskytovat informace způsobem a v rozsahu vyžadovaném zákonem o informacích. Pokud stát, veřejnoprávní korporace nebo jiná osoba, vystupuje

jako nositel veřejné moci (autoritativně rozhoduje o poskytnutí informací), nemá žádná subjektivní práva, nemůže podat proti rozhodnutí odvolacího orgánu správní žalobu, eventuální rozpor v právních názorech mezi instančně vyšším a instančně nižším orgánem uvnitř veřejné moci je vyřešen subordonací, tedy vztahem nadřízenosti a podřízenosti.

5. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020 č. j. 10 As 244/2020-40 „[p]okud stát, veřejnoprávní korporace nebo jiná osoba vystupuje jako nositel veřejné moci (a tímto nositelem nepochybně je, pokud autoritativně rozhoduje o poskytnutí informací), nemá žádná subjektivní práva. Proto pokud správní orgán I. stupně nesouhlasí s rozhodováním odvolacího orgánu, nemůže podat správní žalobu (takto již usnesení NSS ze dne 15. 4. 2003, čj. 7 A 32/2002-23, č. 32/2003 Sb. NSS). Eventuální rozpor v právních názorech mezi instančně vyšším a instančně nižším orgánem uvnitř veřejné moci je vyřešen subordonací, tedy vztahem nadřízenosti a podřízenosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 2. 2020, čj. 8 AfS 128/2018-46, č. 4006/2020 Sb. NSS, bod 54). Stejně tak nemůže být správní orgán rozhodující věc v I. stupni osobou zúčastněnou na řízení. Definičním znakem osoby zúčastněné na řízení je totiž to, že byla nějak přímo dotčena ve svých právech a povinnostech (§ 34 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán I. stupně však nemá žádné „subjektivní právo na uplatnění pravomoci“, ostatně již jen samotné právé uvedené spojení je vnitřně rozporné.“ V citovaném judikátu Nejvyšší správní soud korigoval úvahy týkající se toliko postavení povinného subjektu jako osoby zúčastněné na řízení před krajským soudem, které by však inicioval žadatel o informace, a nikoli povinný subjekt. Je tomu tak s ohledem na právo na informační sebeurčení ve smyslu § 34 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), kdy povinný subjekt může být přímo dotčen na právech rozhodnutím soudu.
6. O takovýto případ se však v dané věci nejedná. V projednávaném případě žalobkyni napadeným rozhodnutím žalovaný zavázal. V rámci probíhajícího správního řízení žalobkyně nemůže právní názor žalovaného, vyslovený v napadeném rozhodnutí, nerespektovat a brojit proti němu podáním vlastní žaloby do správního soudnictví. Žalovaný je v posuzované věci jejím odvolacím orgánem ve smyslu § 20 odst. 5 zákona o informacích (nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů). Žalobkyně v řízení před správním soudem nemůže mít z povahy věci žádná subjektivní práva, má jen pravomoci. Je nositelkou kompetencí podle zákona o informacích jako správní orgán, a je v pozici osoby mající veřejné subjektivní právo (a povinnost) poskytovat informace jen způsobem a v rozsahu vyžadovaném zákonem o informacích. Ve vztahu k žalovanému jde o vztah nadřízenosti žalovaného a podřízenosti žalobkyně, je proto vyloučeno brojit proti rozhodnutí nadřízeného orgánu správní žalobou podanou jako účastník řízení podle § 65 s. ř. s. Jinými slovy, v dané věci se nejedná o žalobu, kterou by se žalobkyně domáhala ochrany svých subjektivních práv, nýbrž o probíhající správní řízení, v němž je povinností žalobkyně, jež tvoří součást správní soustavy, řídit se závazným právním názorem odvolacího orgánu, který odvolací orgán vyslovil v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
7. *Obiter dictum* soud považuje za vhodné připomenout, že podle § 16 odst. 4 zákona o informacích neshledá-li nadřízený orgán důvody pro odmítnutí žádosti, zruší rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti nebo jeho část a řízení v tomto rozsahu zastaví. Současně rozhodnutím přikáže povinnému subjektu požadovanou informaci žadateli poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o odvolání povinnému subjektu. Proti rozhodnutí nadřízeného orgánu podle věty první se nelze odvolat. Poskytnutí informace povinným subjektem lze exekučně vykonat.). V daném případě na str. 10

napadeného rozhodnutí postup podle uvedeného ustanovení zmínil žalovaný. Je proto na žalobkyni, aby jako povinný subjekt vyřídila žádost žadatele o poskytnutí informace, a to ve lhůtě tímto zákonem stanovené v souladu se závazným právním názorem žalovaného. S otázkou běhu lhůt je spojena její případná nečinnost. Je třeba zdůraznit, že žalovaný napadeným rozhodnutím neuložil žalobkyni povinnost informace v požadovaném rozsahu poskytnout, nýbrž zavázal žalobkyni, aby posoudila možnost poskytnutí požadovaných informací (při aplikaci testu proporcionality) a v případě (částečného) neposkytnutí, aby postupovala způsobem uvedeným na str. 9 napadeného rozhodnutí.

8. Skutečnost, že soud odmítá z procesních důvodů žalobu, neznamená, že by meritorně posuzoval anebo se meritorně ztotožňoval se žadatelem o informace.
9. Městský soud v Praze proto žalobu povinného subjektu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou.
10. Vzhledem k tomu, že soud žalobu odmítl, neposílal ji k vyjádření žalovanému ani třetí osobě, o níž žadatel informace po povinném subjektu požadoval, jako případné osobě zúčastněné na řízení.
11. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. O vrácení soudního poplatku městský soud nerozhodoval vzhledem k tomu, že soudní poplatek, splatný dnem podání žaloby [§ 7 odst. 1 ve spojení s § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů], nebyl zaplacen. Jelikož byla žaloba soudem odmítnuta před prvním jednáním, soud splatný poplatek proto ani od žalobce nevybíral, neboť by ho v tomto případě vrátil (§ 6a odst. 4 cit. zákona).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. listopadu 2021

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu